

novih tonov iščete zaman na njih; tako se je slikalo »in der guten alten Zeit« tridesetih let.

Predno zapustim to dvorano, dovolite, da vam pokažem še ob vratih visečo sliko Vazilija Surikova, predstavljajočo staro sibirsko ljudsko zabavo — mlade, čile jezdece, ki predrzno naskokujejo visok snežen nasip ob vriskanju mnogobrojnega občinstva. Dasi izborna v risbi in pogibu, ne konvenuje ta slika s prisiljenim hladom svoje barve. Gotovo ste jo videli že vsi, Bog ve kolikokrat že, reprodukovano po raznih nemških in čeških ilustrovanih listih.

(Konec II. dela prihodnjič.)

Vaška idila.

Kako pa je danes podgorska vsa vas
od radosti šumne razvneti!
V nedeljski obleki možje tu stoje,
tam v pisanih robcih dekleta.

Še vaške ženice veselo sede
pod drevjem košatim na travi,
in gibljejo ustne se jim kar samé,
pač mnogo je v njihovi glavi:

»Oj, ženin pač mnogo pod palcem ima,
bogata ni lepa nevesta;
tako pripeti se le redkokedaj,
izginja ljubezen že zvesta.«

»Al veš, kaj pod lipo mi včeraj zvečer
no — Majdica sloka je rekla?
Ne bode preteklo še mesece tri,
pri njih bo že zibelka tekla.«

Tako med ženicami tiho okrog
skrivnostna je šla govorica,
a tam za zelenim grmičevjem so
skrivala deklíčja se lica.

Dekleta, dekleta, oj to ni lepo,
zakaj li povešate glave?
Poraja li v srcu se bleđa zavist,
ker ona je lepše postave?

A čuj, sem od griča razlegne se strel,
zasliši se godba vesela,
in z glasnim je krikom: »Gredo, že gredo«
kopica otrok prihitela.

Mogočno po klancu navzdol pridrdra
kočija svetla in gosposka,
samo starešina v njej moško sede,
in malo da ni jim preozka.

Pripeljejo v diru se hitrem nato
cvetoče, vesele družice,
trakovi iz svile jih svetle krasé
in sveže pomladnje cvetlice.

Vrsté se drugovi, vsi lepi, mladi,
in ženin in sestre in bratje;
vrsté se vozovi, ozaljšani vsi,
na njih smehljajoči se svatje.

Po cesti poslednja kočija zdrči,
v njej krasna, prekrasna nevesta,
in iskra konjiča, vsa v šopkih pred njo
kot vetrič večeren ji gresta.

Kot vrtnica žarna obrazek ji rdi,
bel venec v laseh se ji vije,
na licih trepeče ji sreče odsev,
in radosti srcece bije.

Odhitel po beli je cesti sprevod,
zvonovi v zvoniku so peli,
in piskali, godli so godci lepo,
na griču grmeli so streli.

S kresilom si dedek je gobo nažgal,
vihtel jo, da jela je tleti,
prižgal si tobak je in rekel tako:
»Ej, vendar lepo je na sveti!«

Demeter.

